

Лихий король

Джуд перетворила розбещеного й байдужого принца Кардана на маріонетку у своїх руках. Тепер, коли він став правителем, маніпуляторка контролює всі його вчинки і стоїть за кожним його рішенням. Однак Джуд балансує на тонкій кризі, щомиті ризикуючи власною головою. А тим часом народ Краю Фейрі розпочав гру, яка обернулася серйозною небезпекою для Джуд і Кардана. Дівчина не має ані друзів, ані прибічників. Безжальне лезо смертоносного клинка вже нависло над її шиєю. Та найболючішим ударом для Джуд стало розчарування, яке приніс їй Кардан: жорстокий принц перетворився на лихого короля. Ніхто у Краю Фейрі, навіть сама Джуд, не здогадується, чого їм чекати від його правління...

ГОЛЛІ БЛЕК

ЛИХИЙ
КОРОЛЬ

Роман-переможець *Goodreads Choice Awards*

Владу завжди легше захопити,
ніж утримати

П'янка суміш. Сучасне фентезі,
що вже стає класикою!

 Vivat
ВИДАВНИЦТВО

Kirkus Reviews

HOLLY BLACK

THE
WICKED
KING

ГОЛЛІ БЛЕК

ЛИХИЙ
КОРОЛЬ

2021

ISBN 978-966-982-485-1 (epub)

Жодну з частин даного видання не можна копіювати або відтворювати в будь-якій формі без письмового дозволу видавництва

Серія «Книжкова полиця підлітка»

Перекладено за виданням:

Black, Holly. The Wicked King / Holly Black. — New York : Little, Brown and Company, 2019. — 336 р.

Переклад з англійської Марії Пухлій

Дизайнер обкладинки Рената Куртвелієва

Електронна версія створена за виданням:

Блек Г.

Б68 Лихий король / Голлі Блек ; пер. з англ. М. Пухлій. — Х. : Віват, 2020. — 336 с. — (Серія «Книжкова полиця підлітка», ISBN 978-617-690-681-0).

ISBN 978-966-982-170-6 (укр.)

ISBN 978-0-316-31035-2 (англ.)

Джуд перетворила розбещеного й байдужого принца Кардана на маріонетку у своїх руках. Тепер, коли він став правителем, маніпуляторка контролює всі його вчинки і стоїть за кожним його рішенням. Однак Джуд балансує на тонкій кризі, щомиті ризикуючи власною головою. А тим часом народ Краю Фейрі розпочав гру, яка обернулася серйозною небезпекою для Джуд і Кардана. Дівчина не має ані друзів, ані приборників. Безжальне лезо смертоносного клинка вже нависло над її шиєю. Та найболючішим ударом для Джуд стало розчарування, яке приніс їй Кардан: жорстокий принц перетворився на лихого короля. Ніхто у Краю Фейрі, навіть сама Джуд, не здогадується, чого їм чекати від його правління...

УДК 821.111(73)

© Holly Black, 2019

© ТОВ «Видавництво «Віват»», видання українською мовою, 2020

Присвячую Келлі Лінк, русалці

КНИГА ПЕРША

Скажи йому: бридкі мені
Його брехня й облуда,
І він смертельним ворогом
Мені довіку буде;
Корони Фейрі хай не жде
І, хоч куди лиш піде,
Ніде безпеки не знайде,
Та й королем не буде.
Майкл Драйтон. «Німфідія»

Пролог

Джуд підняла важкий тренувальний меч і перейшла в першу позицію — бойової готовності.

«Звикни до ваги, — казав їй Мадок. — Ти маєш бути достатньо сильною, щоб бити, бити й знову бити без втоми. Перший урок: зроби себе такою сильною».

«Буде боляче. Біль додає сили».

Джуд уперлася ногами в траву. Вітер куйовдив їй волосся, поки вона переходила з однієї позиції в іншу. Перша: меч перед собою, схилений набік, захищає тіло. Друга: високо підняти ефес, так, наче клинок — це ріг, що виходить із її голови. Третя: опустити до стегна, а тоді з оманливою невимушеністю нахилити його перед собою. А тоді четверта: знову підняти до плеча. З кожної позиції можна було спокійно переходити до удару чи захисту. Битись означало грати в шахи: передбачати, до якого ходу вдасться супротивник, і протидіяти йому, поки той не вдарив.

Але в ці шахи треба було грати всім тілом. Після них вона залишалася побитою, втомленою й сердитою на весь світ — і саму себе.

А може, це більше скидалося на їзду на велосипеді. Навчаючись її в реальному світі, вона дуже багато падала. На колінах у неї були такі садна — мама думала, що залишаться шрами. Але Джуд сама зняла зі свого велосипеда навчальні колеса й відмовилась обережно, як Терін, їздити тротуаром. Джуд хотілось їздити вулицею, швидко, як Віві, а якщо в її шкірі після цього застрягне гравій, то що ж — хай тато надвечір повитягає його щипчиками.

Часом Джуд сумувала за своїм велосипедом, але у Фейрі подібних почуттів не було. Натомість вона мала велетенських ропух, худих зеленуватих поні та струнких, мов тіні, коней із шаленими очима.

А ще в неї була зброя.

І був убивця її батьків, тепер — її прийомний батько. Генерал Верховного короля, Мадок, який хотів навчити її занадто швидко їздити верхи та битися до смерті. Хоч як сильно вона на нього замахувалася, він на це просто сміявся. Мадоку подобався її гнів. Він називав його вогнем.

Джуд і самій подобалося бути сердитою. Краще бути сердитою, ніж наляканою. Краще вже так, аніж пам'ятати, що вона — смертна серед чудовиськ. Їй уже ніхто не пропонував їздити з навчальними колесами.

На іншому боці поля Терін під керівництвом Мадока ставала в різноманітні позиції. Терін теж навчалася поводження з мечем, але проблеми в неї були не такі, як у Джуд. Стійки в неї виходили ближчими до ідеалу, зате тренувальних боїв вона не терпіла. Вона застосовувала очевидні способи захисту разом із очевидними атаками, тому легко було обманом змусити її виконати кілька рухів, а тоді пробити її оборону, зламавши закономірність. Щоразу, коли це ставалося, Терін лютувала так, ніби Джуд не перемагала, а плутала кроки в танці.

— Ходи сюди! — гукнув Мадок до Джуд із того боку сріблястої широчині трав.

Вона пішла до нього, закинувши меч на плечі. Сонце тільки сідало, але фейрі — сутінкові істоти, їхній день ще не сягнув і середини. У небі виднілися прожилки міді й золота. Джуд глибоко вдихнула й відчула запах соснових голок. Якусь мить вона почувалася так, ніби була просто дитиною, що опановує новий вид спорту.

— Ну ж бо, потренуйтеся в бою, — сказав він, коли Джуд підійшла ближче. — Ви, дівчата, проти цієї старої червоної шапки.

Терін сперлася на свій меч, і його кінчик угруз в землю. Вона не мала так тримати зброю — це не йшло на користь клинку, — проте Мадок не зробив їй зауваження.

— Влада, — промовив він. — Влада — це здатність діставати те, що хочеться. Влада — це здатність бути тими, хто ухвалює рішення. І як же ми здобуємо владу?

Джуд стала поруч зі своєю близнючкою. Було очевидно, що Мадок очікував відповіді, тільки неправильної.

— Навчаючись добре битися? — спитала вона, щоб сказати хоч щось.

Коли Мадок усміхнувся їй, вона побачила кінчики його нижніх ікл, що були довші за решту зубів. Він скуйовдив їй волосся, і Джуд відчула, як голови торкаються гострі краї його схожих на пазурі нігтів. Дотик був надто легкий, щоб заподіяти шкоду, та все ж нагадував про те, хто Мадок такий.

— Ми здобуваємо владу, захоплюючи її.

Він показав на низенький горбок, на якому росла акація.

— Проведімо замість наступного уроку гру. Он мій пагорб. Уперед, захопіть його.

Терін слухняно рушила до нього, за нею пішла Джуд. Мадок, зубато всміхаючись, не відставав від них.

— А тепер що? — без особливого захвату спитала Терін.

Мадок якусь мить дивився вдалечінь, неначе подумки перебираючи різні правила й відкидаючи їх.

— А тепер захистіть його від атаки.

— Стривай, що? — запитала Джуд. — Від тебе?

— Це стратегічна гра чи тренувальний бій? — насупилася Терін.

Мадок одним пальцем підхопив ту під підборіддя й задер їй голову так, що вона зазирнула в його золоті котячі очі.

— Що є тренувальний бій, як не стратегічна гра у швидкому темпі? — надзвичайно серйозно запитав він. — Поговори зі своєю сестрою. Коли сонце досягне стовбура он того дерева, я прийду по свій пагорб. Збийте мене з ніг хоча б раз — і ви обидві переможете.

Тоді Мадок подався до гайка, що ріс неподалік. Терін сіла на траву й сказала:

— Я не хочу цього робити.

— Це лише гра, — збентежено нагадала їй Джуд.

Терін кинула на неї довгий погляд — із тих, якими вони обмінювалися, коли одна з них удавала, ніби все гаразд.

— Гаразд, то що, на твою думку, нам робити?

Джуд, підвівши погляд, зазирнула в гілля акації.

— Може, одна з нас жбурлятиме каміння, а друга битиметься?

— Добре, — погодилася Терін, зіп'ялася на ноги й почала набирати каміння у складки спідниць. — Ти ж не думаєш, що він розсердиться?

Джуд заперечно хитнула головою, однак запитання Терін було їй зрозуміле. Що, як він ненароком їх уб'є?

«Треба обирати, на якому пагорбі загинути», — казала татові мама. То була одна з тих чудернацьких приказок, розуміння яких очікували від неї дорослі, хай вони й не мали жодного сенсу — на кшталт «краще синиця в жмені, ніж журавель у небі», «і на меду знайдеш біду» чи геть таємничого «і кішка може глипати на короля». Тепер, стоячи на справжньому пагорбі з мечем у руці, вона розуміла цю приказку набагато краще.

— Займай позицію, — сказала Джуд, і Терін, не гаючи часу, видерлася на акацію.

Джуд перевірила положення сонця в небі, замислившись, до яких хитрощів може вдатися Мадок. Що довше він чекатиме, то темніше ставатиме, але він бачив у темряві, а Джуд і Терін — ні.

Утім, він таки не вдався до хитрощів. Він вийшов із лісу до них, завиваючи так, ніби йшов на чолі армії зі ста бійців. У Джуд від жаху підкосилися коліна.

«Це лише гра», — гарячково нагадувала вона самій собі. От тільки що ближче він підходив, то менше їй вірило власне тіло. Всі тваринні інстинкти закликали до втечі.

Тепер, коли стало очевидно, який він здоровезний і які вони маленькі, коли став очевидним її страх, стратегія здавалася геть дурнуватою. Джуд згадала, як її мати спливала кров'ю на підлозі, згадала, як пахли її нутрощі, витікаючи з тіла. Цей спогад громом гуркотів у неї в голові. Вона загине.

«Біжи, — закликала все її тіло. — БІЖИ!»

Ні, бігла її мати. Джуд уперлася ногами в землю.

Змусила себе стати в першу позицію, хоч і стояла нетвердо. Мадок мав фору, навіть піднімаючись на цей пагорб, оскільки на нього працювала інерція. Каміння, що ним осипала його Терін, ледве встигало за його кроком.

Джуд, крутнувшись, гайнула від нього, навіть не спробувала заблокувати перший удар. Від другого та третього вона ухилилася, сховавшись за деревом. Четвертий повалив її на траву.

Вона заплющила очі, готуючись до смертельного удару.

— Можна забрати щось, поки ніхто цього не бачить. Але захистити це, навіть тоді, коли все працює на тебе, нелегко, — зі сміхом сказав їй

Мадок. Підвівши погляд, вона побачила, що він подає їй руку. — Владу завжди легше захопити, ніж утримати.

Її накрило хвилиною полегшення. Це все ж таки була лише гра. Лише черговий урок.

— Це було несправедливо, — поскаржилася Терін.

Джуд не сказала нічого. У Фейрі взагалі не було справедливості. Джуд уже навчилася не чекати на неї.

Мадок зіп'яв Джуд на ноги та поклав важку руку їй на плечі. Пригорнув її разом із сестрою-близнючкою до себе, щоб обняти. Від нього пахло димом і засохлою кров'ю, і Джуд дозволила собі обм'якнути, притулившись до нього. Обійми — це було приємно. Навіть обійми чудовиська.

Розділ 1

Новий Верховний король Фейрі невимушено сидить на своєму троні; його корона безтурботно з'їхала набакир, а довгий, мерзенно шарлатовий плащ, який застебнуто в нього на плечах, підмітає підлогу. На кінчику одного гострого вуха блищить сережка. На кісточках пальців мерехтять важкі персні. Однак найрозкішніша його оздоба — м'які, похмурі уста.

Завдяки ним він на вигляд точнісінько така падлюка, як і за суттю.

Я стою збоку від нього, на почесному місці сенешаля. Я маю бути найдовіренішою особою Верховного короля Кардана з-поміж його радників, і тому вдаю, наче так і є, замість демонструвати свою справжню роль — руки, що потай керує тронем і може примусити Кардана до покори, якщо він раптом спробує мені опиратися.

Швидко оглядаючи натовп, я шукаю в ньому шпигуна з Двору Тіней. Двір перехопив послання з Вежі Забуття, де ув'язнений Карданів брат, а тепер має передати це послання мені замість адресата.

І це лише остання криза.

Минуло п'ять місяців, відколи я силоміць посадила Кардана на престол Ельфгейму як свого маріонеткового короля, п'ять місяців, відколи я зрадила свою родину, відколи моя сестра забрала мого меншого братика до краю смертних, від корони, яку він міг би носити, та відколи я схрестила мечі з Мадокком.

П'ять місяців, відколи я востаннє спала більше кількох годин поспіль.

Це здавалося вдалим і навіть дуже фейрівським обміном: посадити на трон того, хто мене зневажає, щоб уберегти Дуба від небезпеки. Я була в захваті, обманом витягнувши з Кардана обіцянку служити мені один рік і один день, і зраділа, коли мені вдалося втілити свій план. Тоді один рік і один день здавалися вічністю. Та тепер я мушу збагнути, як утримати його під своєю владою — та вберегти від халеп — ще довше. Досить довго, щоб дати Дубові шанс на те, чого я не мала: на дитинство.

Тепер один рік і один день видаються дрібничкою.

І хоч я сама посадила Кардана на трон своїми маніпуляціями, хоч я й плела інтриги, щоб утримати його там, мене не може не бентежити те, який у нього спокійний вигляд.

Правителі фейрі прив'язані до землі. З якоїсь містичної причини, якої я точно не знаю, вони — джерело сили та живе серце своїх царств. Але Кардан точно не такий: він уперто залишається лінюхом, який геть не керує державою по-справжньому.

Дозволяти цілувати унизані перснями руки та вислуховувати лестоці Народу — ось, здається, й усі його зобов'язання. Я впевнена, що цим боком справи — поцілунками, поклонами й розшаркуваннями — він насолоджується. Вином він насолоджується точно. Він знов і знов велить налити у свій оздоблений кабошонами келих ще блідо-зеленого напою. У мене паморочиться в голові від самого його запаху.

Під час затишшя Кардан кидає погляд на мене й здіймає чорну брову.

— Як тобі, весело?

— Не так весело, як тобі, — відповідаю я.

Хоч як сильно він недолюблював мене, коли ми навчались у школі, те почуття — усе одно що свічка, яка стікає воском, проти стійкого полум'я його нинішньої ненависті. Карданові очі блищать лихим задумом.

— Поглянь на них усіх, на своїх підданих. Шкода, що жоден із них не знає, хто їхня справжня правителька.

Від його слів я злегка шаріюся. Він має дар обертати похвали на образи, на уколи, які робить іще болючішими спокуса приймати їх за чисту монету.

На безлічі гулянь я залишалася непомітною. Тепер усі бачать мене у світлі свічок, одягнену в один із трьох майже однакових чорних дублетів, які я ношу щовечора, та зі своїм мечем, Нічним Рубакою, на поясі. Вони кружляють у своїх хоровах і грають свої пісні, п'ють своє золоте вино й вигадують собі загадки та прокляття, тоді як я дивлюся на них із королівського помосту. Вони прекрасні та жахливі, і хай вони зневажають мою смертність, хай насміхаються з неї, однак я тут, угорі, а вони — ні.

Звісно, може бути, що це не так уже й відрізняється від переховування. Може, я просто ховаюся на видоті. Та я не можу

заперечувати, що кайфую від своєї влади, відчуваю приплив задоволення щоразу, коли про неї думаю. Мені просто хотілося б, щоб цього не було видно Карданові.

Придивившись, я помічаю Терін, мою сестру-близнючку, яка танцює з Локом, своїм нареченим. Колись я думала, що Лок, можливо, мене кохає. Колись я думала, що можу кохати Лока. Проте сумую я за Терін. У такі вечори, як сьогоднішній, я уявляю, як зіскакую з помосту, йду до неї й намагаюся пояснити свій вибір.

До її весілля залишається всього три тижні, а ми досі не поговорили.

Я й далі кажу собі: мені треба, щоб вона підійшла першою. Вони з Локом обдурили мене. Дивлячись на них, я й досі почуваюся дурною. Якщо вона не бажає перепрошувати, то хай хоч удає, ніби перепрошувати нема за що. Можливо, я навіть змирюсь із цим. Але я не піду до Терін і не буду благодіяти.

Мої очі стежать за нею в танці.

Мадока я не шукаю. За місце тут я заплатила, зокрема, і його любов'ю.

Низенький зморщений фейрі з хмаркою сріблястого волосся та в шарлатовому плащі стає на коліна під помостом і чекає, коли його помітять. На манжетах у нього самоцвіти, а плащ приколото брошкою з нетлею, в якій самі собою рухаються крильця. Погляд у нього жадібний, попри догідливу позу.

Поруч із ним стоять двоє блідих, довгоруких і довгоногих представників Народу з пагорбів; їхнє волосся майорить у них за спиною, хоча вітру немає.

Тепер, ставши Верховним королем, Кардан і п'яним, і тверезим мусить вислуховувати своїх підданих, які бажають, щоб він розв'язав яку-небудь їхню проблему, хоч яка вона дрібна, чи пожалував дарунок. Я не уявляю, з якого дива йому можна довірити свою долю, однак Фейрі сповнений фанаберій.

На щастя, я поруч і можу, як усякий сенешаль, шепотіти йому на вухо свої поради. Відмінність полягає в тому, що він мусить мене слухати. А якщо він і шепне у відповідь кілька пекучих образ... Що ж, принаймні він змушений шепотіти.

Звісно, тоді постає запитання: чи заслуговую я на таку владу? «Я не буду жахливою лише заради власної розваги, — кажу я собі. — Це має

бути чогось варте».

— А... — заговорює Кардан, нахилившись уперед на троні так, що корона ще дужче з'їжджає йому на чоло. Робить добрий ковток вина та всміхається всім трьом. — У вас, певно, серйозна проблема, якщо ви прийшли з нею до Верховного короля.

— Можливо, ви вже чули оповідки про мене, — заявляє маленький фейрі. — Я виготовив корону, що увінчує вашу голову. Мене звати Грімзен-Коваль, і я вже давно пішов у вигнання разом із Вільшаним королем. Його кістки тепер спочивають, і у Фейрфолді тепер новий Вільшаний король — так само, як тут новий Верховний король.

— Северин, — кажу я.

Коваль дивиться на мене, явно здивувавшись тому, що я заговорила. А тоді знову переводить погляд на Верховного короля.

— Благаю вас дозволити мені повернутися до Верховного Двору.

Кардан кліпає кілька разів, ніби намагаючись зосередитися на прохачеві перед собою.

— То тебе самого відправили у вигнання? Чи ти захотів піти?

Я згадую, що Кардан розповідав мені трохи про Северина, однак про Грімзена він не казав. Я, звісно, чула про нього. Він — той коваль, що виготовив Криваву Корону для Меб і вплив у неї чари. Кажуть, він може виготовляти з металу будь-що, навіть живих істот: металевих птахів, що літають, металевих змій, які повзають і нападають. Він створив мечі-близнюки, Шукача Серця та Вірного Серцю; один із них ніколи не хибить, а другий може перерубати що завгодно. На жаль, створив він їх для Вільшаного короля.

— Я присягнувся йому служити, — пояснює Грімзен. — Коли він пішов у вигнання, я був змушений піти за ним — і так потрапив у немилість сам. Хоч я й виготовляв для нього у Фейрфолді лише дрібнички, ваш батько все одно вважав мене його протеже. Тепер, коли вони обидва мертві, я прошу дозволу знайти собі місце тут, при вашому Дворі. Не карайте мене більше, і моя відданість вам буде такою ж великою, як ваша мудрість.

Я пильніше придивляюся до маленького коваля, раптом відчувши впевненість у тому, що він грається зі словами. Але навіщо? Його прохання видається щирим, а якщо Грімзенова скромність і нещира... Що ж, зважаючи на його славу, це не дивно.

— Чудово, — каже Кардан, явно тішачись із того, що в нього попросили щось просте. — Твоє вигнання скінчилося. Присягни мені, і Верховний Двір привітає тебе.

Ґрімзен низько вклоняється, на його обличчі — перебільшене збентеження.

— Шляхетний королю, ви просите у свого слуги дечого вкрай незначного й надзвичайно доречного, проте мені, потерпілому від таких присяг, важко вимовляти їх знову. Дозвольте мені ось що: дайте можливість показати вам свою відданість ділом, а не зв'язувати себе словом.

Я кладу руку Карданові на передпліччя, та він відмахується від мого застережного жесту. Я б могла щось сказати, і він завдяки попередньому наказу був би змушений принаймні не перечити мені, але я не знаю, що сказати. Мати тут коваля, що куватиме для Ельфгейму, — це не дрібниця. Можливо, це варте того, щоб обійтись без присяги.

Та все ж у Ґрімзеновому погляді є якесь надмірне самовдоволення, якась надмірна самовпевненість. Я підозрюю якусь хитрість.

Кардан починає говорити, перш ніж я встигаю додуматися ще до чогось.

— Я пристаю на твою умову. Ба більше, я обдарую тебе. На території палацу стоїть стара будівля з кузнею. Ти отримаєш її, і в тебе буде стільки металу, скільки знадобиться. Мені кортить побачити, що ти для нас виготовиш.

Ґрімзен низько кланяється.

— Ваша доброта не буде забута.

Мені це не подобається, та, можливо, я занадто сторожка. Можливо, річ лише в тім, що мені не подобається сам коваль. Я не встигаю як слід замислитися над цим, аж уперед виходить інша прохачка.

Відьма — така стара й могутня, що повітря довкола неї неначе тріщить від сили її магії. Пальці її тонкі, волосся — кольору диму, а ніс схожий на лезо коси. На шії — намисто з каміння; на кожній намистині вирізьблено завитки, що ніби ваблять око та спантеличують. Коли вона рухається, її важкі шати хвилюються, і я помічаю пазуристі, як у хижого птаха, ноги.

— Королевичу, — говорить відьма. — Матінка Мозок несе тобі подарунки.

— Мені від вас потрібна лише відданість, — Карданів голос звучить легко. — Поки що.

— О, я, звісно, присягнула короні, — каже вона, сягає в одну зі своїх кишень і виймає ганчірку, яка здається чорнішою за нічне небо, такою чорною, що неначе випиває світло довкола себе. Тканина ковзає по відьминій руці. — Однак я подолала такий довгий шлях, щоб подарувати тобі рідкісний трофей.

У Народі не люблять боргів і саме тому не відплачують за ласку простим «дякую». Дайте комусь із них вівсяний коржик — і вам наповнять зерном цілу кімнату, переплачуючи, щоб заборгували тепер уже ви. І все ж Верховним королям постійно сплачують данину: золотом, службою, іменними мечами. Та ми зазвичай не називаємо ці речі подарунками. Чи трофеями.

Я не знаю, як сприймати її маленьку промову.

Її голос схожий на муркотіння.

— Ми з донькою зіткали цю тканину з павучого шовку та нічних жахів. Як пошити з неї одяг, то він зможе відвернути гострий клинок, і все ж торкатиметься твоєї шкіри м'яко, наче тінь.

Кардан супитьсся, проте чудова тканина знов і знов приваблює його погляд.

— Зізнаюся, що, здається, ще не бачив такого.

— То ти приймаєш те, чим я готова тебе обдарувати? — питає вона з блиском в очах. — Я старша за твоїх батька й матір. Старша за каміння, з якого зведено цей палац. Стара, як кістки землі. Хоч ти й Верховний король, Матінка Мозок хоче твого слова.

Кардан примружує очі. Мені видно, що вона його роздратувала.

Тут є хитрість, і цього разу я знаю яка. Подаю голос, поки цього не зробив він.

— Ви сказали «подарунки», однак показали нам лише цю чудову тканину. Упевнена, корона залюбки прийняла б її, якби її віддавали задарма.

Погляд її очей, суворих і холодних, як сама ніч, переходить на мене.

— І хто ти така, що говориш за Верховного короля?

— Я його сенешаль, Матінко Мозок.

— І ти дозволиш цій смертній дівчині відповісти за себе? — питає вона Кардана.

Він дивиться на мене з такою зверхністю, що мої щоки червоніють. Його погляд затримується на ній. Його вуста кривляться й вигинаються.

— Мабуть, так, — нарешті каже він. — Вона тішиться, оберігаючи мене від біди.

Я прикушую язику, а він спокійно дивиться на Матінку Мозок.

— Вона досить розумна, — заявляє відьма, випльовуючи слова як прокляття. — Чудово, ваша величносте, ця тканина ваша. Я віддаю її просто так. Даю вам лише її й нічого більше.

Кардан нахиляється вперед так, ніби вони жартують між собою.

— О, розкажіть мені решту. Люблю пастки та хитрощі. Навіть ті, на які мало не попався.

Матінка Мозок переступає з однієї пазуристої ноги на другу, вперше виказавши збентеження. Гнів Верховного короля небезпечний навіть для відьми з такими старими кістками, як вона сказала.

— Хай буде по-твоєму. Якби ти прийняв усе, чим би я тебе обдарувала, ти опинився б під дією гейсу, що дав би тобі одружитися лише з тією, хто сплела тканину в моїх руках. Зі мною самою або з моєю донькою.

Коли я думаю, що могло статися тоді, мене проймає холодний дріж. Чи можна було б примусити Верховного короля Фейрі до такого шлюбу? Там, звичайно, була б якась лазівка. Мені згадався останній Верховний король, який так і не одружився.

Шлюб — незвична справа для правителів Фейрі, бо правителями залишаються аж до смерті чи зречення. Серед простолюду й панства шлюби фейрі влаштовують так, щоб їх можна було розривати: на відміну від заведеного у смертних «доки смерть не розлучить нас», вони мають такі умови, як «доки ви не зречетесь одне одного», «якщо один із вас не вдарить у гніві другого» чи дотепно сформульоване «впродовж цілого життя» без зазначення того, про чие життя йдеться. Проте союзи королів і/або королев ніколи не підлягають розірванню.

Якби Кардан таки одружився, мені не лише його довелося б зганяти з трону, щоб посадити туди Дуба. Я мала б прибрати ще і його наречену.

Кардан здіймає брови, та все одно здається щасливо-безтурботним.

— Моя пані, ви мені лестите. Я й гадки не мав, що ви мною цікавитесь.

Вона, не відводячи очей, передає дарунок одному з особистих охоронців Кардана.

— Нехай ти доростеш до мудрості своїх радників.

— Багато хто ревно за це молиться, — зауважує він. — Скажіть мені. Чи примандрувала ваша донька з вами?

— Вона тут, — каже відьма.

Із натовпу виходить дівчина й низько вклоняється Карданові. Вона молода, з пишним розпущеним волоссям. Кінцівки в неї, як і в матері, дивовижно довгі та схожі на гілочки, проте якщо мати неприємно кістлява, то дочці властива своєрідна грація. Може, річ у тім, що її ноги схожі на людські.

Хоч і, правду кажучи, вивернуті задом наперед.

— Із мене вийшов би нікудишній чоловік, — зізнається Кардан, звернувши увагу на дівчину, що неначе замкнулася в собі від його пильного погляду. — Але потанцюй зі мною, і я покажу тобі інші свої таланти.

Я з підозрою дивлюся на нього.

— Ходімо, — каже дівчині Матінка Мозок, без особливої ніжності хапає її за руку й тягне в натовп. А тоді озирається на Кардана. — Ми троє ще зустрінємось.

— Знаєш, вони всі захочуть за тебе заміж, — неквапом промовляє Лок. Я впізнаю його голос раніше, ніж бачу, що він став на місце, яке звільнила Матінка Мозок.

Він усміхається Карданові, явно задоволений собою та світом.

— Краще брати супутниць, — каже Лок. — Багато-пребагато супутниць.

— Істинні слова чоловіка, що невдовзі візьме шлюб, — нагадує йому Кардан.

— Ой, та ну тебе. Я, як і Матінка Мозок, приніс тобі подарунок, — Лок наближається на крок до помосту. — І шипів у ньому менше.

У мій бік він не дивиться. Він ніби не бачить мене, а може, я просто нецікава, мов ті меблі.

Якби ж то це мене не турбувало. Якби ж то я не пам'ятала, як стояла на вершечку найвищої вежі в його маєтку, а його тіло зігрівало моє.

Якби ж то він не скористався мною, щоб випробувати любов моєї сестри. Якби ж то вона йому цього не дозволила. «Якби бажання були конями, — казав мій смертний батько, — жебраки їздили б верхи». Іще одна з тих фраз, які не мають жодного сенсу, а тоді раптом його набувають.

— Прошу?

Кардан радше здається спантеличеним, аніж заінтригованим.

— Я бажаю подарувати тобі себе — як твого майстра гулянь, — оголошує Лок. — Дай мені цю посаду, і моїм обов'язком і радістю стане захист Верховного короля Ельфгейму від нудьги.

У палаці безліч роботи: є слуги й міністри, посли й генерали, радники та кравці, блазні й загадники, конюхи та доглядачі павуків, а також іще десяток посад, які я забула. Я навіть не знала про існування майстра гулянь. А може, його досі не було.

— Я подаватиму тобі такі задоволення, яких ти ніколи й не уявляв.

Лок заразливо всміхається. Він подаватиме й біду, можна не сумніватися. Біду, на яку в мене немає часу.

— Обережно, — кажу я, вперше привертаючи до себе увагу Лока. — Упевнена, ти не хотів би образити уяву Верховного короля.

— І справді, упевнений, що ні, — каже Кардан тоном, який важко витлумачити.

Локова усмішка й не думає зникати. Натомість він вискакує на поміст, і лицарі з обох боків негайно кидаються його зупиняти. Кардан відмахується від них.

— Якщо ти зробиш його майстром гулянь... — швидко, відчайдушно починаю я.

— Ти що, наказуєш мені? — перебиває мене Кардан, здійнявши брови.

Він знає, що я не можу сказати «так», якщо це може підслухати Лок.

— Звісно, ні, — ціджу я крізь зуби.

— Добре, — каже Кардан і відводить від мене погляд. — Я схильний задовольнити твоє прохання, Локу. Останнім часом було надзвичайно нудно.

Я бачу широку Локову посмішку та прикушую собі щоку, щоб утриматися від наказу. Було б дуже приємно побачити його обличчя, похизуватися перед ним своєю владою.

Приємно, але нерозумно.

— Раніше за серце Двору змагалися Гракли, Жайворонки й Соколи, — каже Лок, маючи на увазі партії, що надавали перевагу гулянням, мистецтву чи війні. Партії, які то здобували, то втрачали ласку Елдрета. — Однак тепер серце Двору належить тобі й тільки тобі. Пропоную його розбити.

Кардан якось чудно дивиться на Лока, ніби замислившись (схоже, вперше) про те, що буття Верховного короля може бути веселим. Він наче уявляє, як воно було б — правити, не рвучись із мого повідця.

А тоді на іншому боці помосту я нарешті помічаю Бомбу, шпигунку з Двору Тіней. Її смагляве личко обрамляє німб із білого волосся. Вона подає мені знак.

Мені не подобається, що Лок і Кардан разом — не подобаються їхні уявлення про розваги, — але я намагаюся викинути це з голови, йдучи з помосту та прямуючи до Бомби. Як-не-як, неможливо плести інтриги проти Лока, коли він тягнеться до того, що найбільше цікавить короля зараз...

На півдорозі до Бомби я чую, як над натовпом розходиться голос Лока.

— Ми святкуватимемо Мисливський Місяць у Молочному лісі, і там Верховний король влаштує для вас таку оргію, що про неї співатимуть барди. Я вам це обіцяю.

У мене в животі клубком скручується жах.

Лок витягає з натовпу на поміст кількох піксі, які виблискують у світлі свічок переливчастими крильцями. Одна дівчина голосно сміється, тягнеться до Карданового келиха й випиває його до дна. Я очікую, що він збіситься, принизить її чи поріже їй крильця, проте він лише всміхається й вимагає ще вина.

Хоч що може запропонувати Лок, Кардан, схоже, ще й як готовий йому підіграти. Після будь-якої коронації у Фейрі починається місяць гулянь: бенкетів, пиятик, загадок, дуелей і не тільки. Народ має стоптувати підосви черевиків у танцях від смеркання до світання. Та відколи Кардан став Верховним королем, минуло вже п'ять місяців, а велика зала й досі постійно повна, і з рогів для пиття ллються через край мед і конюшинове вино. Гуляння нітрохи не вгавають.

В Ельфгеймі вже давно не було такого молодого Верховного короля, і придворні заражаються несамовитістю та відчайдушністю. Мисливський Місяць буде скоро, раніше навіть за весілля Терін. Якщо Лок збирається розпалювати полум'я веселощів усе далі й далі, як швидко це перетвориться на небезпеку?

Я через силу повертаюся спиною до Кардана. Навіщо, зрештою, привертати до себе увагу? Його ненависть така сильна, що він опиратиметься мені як тільки зможе в межах моїх наказів. А опиратися він уміє дуже добре.

Мені хотілося б сказати, що він завжди мене ненавидів, якщо не брати до уваги короткого, дивного періоду, коли здавалося, ніби ми розуміємо одне одного, можливо, навіть подобаємось одне одному. Цей несподіваний загалом союз розпочався, коли я приставила клинок до його горла, і, як наслідок, він довірився мені достатньо, щоб віддатися на мою милість.

А я не виправдала його довіри.

Колись він мучив мене, бо був юний, знуджений, сердитий і жорстокий. Тепер у нього є кращі причини помучити мене, коли завершаться один рік і один день. Постійно тримати його під контролем буде дуже важко.

Я підходжу до Бомби, і вона вкладає мені в руку папірець.

— Іще одна записка для Кардана від Бейлкіна, — пояснює шпигунка.
— Ця дійшла до палацу, перш ніж ми її перехопили.

— Вона така сама, як перші дві?

Бомба киває.

— Дуже схожа. Бейлкін намагається лестощами вмовити нашого Верховного короля прийти до його в'язничної камери. Він хоче запропонувати якусь угоду.

— Не сумніваюся в цьому, — кажу я, радіючи, що мене свого часу привели до Двору Тіней і що він досі мене оберігає.

— Що ти робитимеш? — питає вона.

— Піду до принца Бейлкіна. Якщо він хоче зробити пропозицію Верховному королю, хай спершу переконає його сенешаля.

У Бомби підіймається кутик рота.

— Я піду з тобою.

Я знов озираюся на трон і невизначено махаю рукою.

— Ні. Лишайся тут. Постарайся зробити так, щоб Кардан не поліз у шкоду.

— Він і є шкода, — нагадує вона мені, однак ця тривожна заява, здається, не надто бентежить її саму.

Прямуючи до проходів, які ведуть до палацу, я помічаю в напівтіні на іншому боці зали Мадока, що стежить за мною котячими очима. Він недостатньо близько, щоб заговорити, але я точно знаю, що він сказав би, якби був поруч.

«Владу завжди легше захопити, ніж утримати».

Розділ 2

Бейлкін ув'язнений у Вежі Забуття в найпівнічнішій частині Інсвілу, Острова Горя. Інсвіл — один із трьох островів Ельфгейму, з'єднаний з Інсмайром та Інсмуром великими скелями і клаптиками землі, де живуть хіба що кілька ялин, сріблясті олені та ще окремі дереволюди. Усю дорогу від Інсмайру до Інсвілу можна пройти пішки, якщо ви не проти поскакати з каменя на камінь, самотужки перетнути Молочний ліс і, ймовірно, місцями намокнути.

Я проти всього цього й вирішую поїхати верхи.

Як сенешаль Верховного короля, я маю право вільно користуватися його стайнями. Вершниця з мене завжди була не бозна-яка, і я обираю досить сумирну на вигляд кобилу м'якого чорного кольору, із гривною, всіяною складними й, певно, магічними вузлами.

Я виводжу її, а конюх-гоблін несе мені вудила й вуздечку. Тоді я заскакую конячці на спину та спрямовую її до Вежі Забуття.

Піді мною б'ються об каміння хвилі. У повітрі імлюю виснуть солоні бризки.

Інсвіл — суворий острів, чимала частина його ландшафту позбавлена зелені та складається лише з чорних брил, водойм, що залишаються після припливів, і вежі з прожилками холодного заліза.

Я прив'язую кобилу до одного з чорних металевих кілець, вмурованих у кам'яну стіну вежі. Кобила нервово ірже, міцно притиснувши хвіст до тулуба. Я торкаюсь її морди — сподіваюся, заспокійливо.

— Я скоро повернусь, а тоді ми зможемо звідси вибратись, — обіцяю я їй, шкодуючи, що не спитала в конюха, як її звати.

Почуваючись майже так само, як кобила, стукаю у важкі дерев'яні двері.

Їх відчиняє хтось великий і волохатий. Постать одягнена в прекрасно виготовлені лати, а з усіх їхніх щілин стирчить біляве хутро. Явно

солдат; колись це означало, що він заради Мадока поводитиметься зі мною добре, однак тепер може означати геть протилежне.

— Я Джуд Дуарте, сенешаль Верховного короля, — кажу я йому. — Приїхала у справах корони. Впусти мене.

Він відступає вбік, розчиняючи двері, і я входжу до напівтемного передпокою Вежі Забуття. До браку світла мої смертні очі пристосовуються повільно й недолуго. Я не маю властивої фейрі здатності бачити в майже цілковитій темряві. Там іще щонайменше троє вартових, але мені вони здаються просто силуетами.

— Вочевидячки, ти прийшла сюди побачитися з принцом Бейлкіном, — долинає голос із віддаленого кінця.

Мені лячно не бачити як слід, хто це каже, проте я вдаю, ніби не почуваюся незатишно, й киваю.

— Відведіть мене до нього.

— Вулсібере, — промовляє голос. — Відведи її.

Вежа Забуття дістала таку назву, бо сюди запроторюють представників Народу, яких монарх хоче викреслити з пам'яті Двору. Більшість злочинців карають вигадливими прокляттями, завданнями чи виносять якийсь інший чудернацький вирок, характерний для фейрі. Щоб опинитися тут, треба по-справжньому роздраконити якесь велике цабе.

Вартують тут здебільшого вояки, яким таке безрадісне й самотнє місце пасує до темпераменту, або ті, кого командири бажають у такий спосіб навчити скромності. Дивлячись на затінені постаті, мені важко вгадати, до якої категорії вони належать.

Вулсібер іде до мене, і я впізнаю кудлатого вояка, що відчинив двері. Він низькобровий, із довгими кінцівками і, судячи з вигляду, щонайменше частково троль.

— Веди мене, — кажу я.

У відповідь він кидає на мене суворий погляд. Не знаю точно, що в мені йому не подобається: моя належність до смертних, моя посада чи те, що я зіпсувала йому вечір. Я про це не питаю, а просто йду за ним, спускаючись кам'яними сходами в мокру пітьму, яка відгонить мінералами. У повітрі добре відчуваються пахощі ґрунту, а ще є гнилий грибний запах, якого я не можу впізнати.

Коли темрява стає занадто чорною і я побоююся спіткнутись, я зупиняюся й кажу:

— Запали лампи.

Вулсібер наближається, і мого обличчя торкається його дихання, що пахне мокрим листям.

— А якщо не запалю?

Мені в руку легко опускається тонкий ніж, що вислизає з кобури в рукаві. Я тицяю вістря ножа йому в бік, просто під ребра.

— Краще не знати.

— Але ж тобі не видно, — не вгаває він так, ніби я зіграла з ним якийсь брудний жарт, злякавшись не так сильно, як він сподівався.

— Може, мені просто хочеться трохи більше світла, — відповідаю я, намагаючись говорити рівним голосом, хоча моє серце шалено б'ється, а долоні починають пітніти. Якщо нам доведеться битися на сходах, мені краще бити швидко та влучно, бо перша спроба, ймовірно, буде для мене єдиною.

Вулсібер відходить від мене й мого ножа. Я чую, як він важко ступає по сходинках, і починаю рахувати на той випадок, якщо доведеться йти наосліп. Аж тут зеленим вогнем спалахує смолоскип.

— Ну? — питає він. — Ти йдеш?

Сходи тягнуться повз камери: якісь порожні, в якихось мешканці сидять так далеко від ґрат, що світло від смолоскипа на них не падає. Та я й не впізнаю жодного з них, окрім останнього.

Чорне волосся принца Бейлкіна зіbrane під вінцем, що нагадує про його королівську кров. Від незручностей він, попри ув'язнення, майже не потерпає. Вологий камінь підлоги вкривають три килими. Сам Бейлкін сидить у різьбленому кріслі та стежить за мною, прикривши по-совиному блискучі очі. На маленькому вишуканому столику стоїть золотий самовар. Бейлкін повертає на ньому ручку, і в тендітну порцеляну ллється, паруючи, духмяний чай. Його пахощі навіюють мені думку про водорості.

Та хоч яким вишуканим здається Бейлкін, він усе-таки у Вежі Забуття, і зі стіни над ним злітають кілька рудуватих нетель. Коли він пролив кров старого Верховного короля, її краплинки обернулися на нетель, які пурхали в повітрі кілька приголомшливих секунд, а тоді

наче повмирали. Я думала, що всі вони зникли, проте кілька з них, схоже, й досі літають за Бейлкіном, нагадуючи про його гріхи.

— Наша леді Джуд із Двору Тіней, — промовляє він так, ніби гадає, що ці слова мене зачарують. — Дозвольте запропонувати вам чаю?

В одній з інших камер хтось ворушиться. Я замислююся, як відбуваються його чаювання без мене.

Мене не тішить те, що йому відомо про Двір Тіней чи мій зв'язок із ним, але повноцінно здивуватись я теж не можу: принц Даїн, наш начальник і роботодавець, був Бейлкіновим братом. А якщо Бейлкін знав про Двір Тіней, то, ймовірно, впізнав одного з його шпигунів, коли вони вкрали Криваву Корону й передали її моєму братові, щоб він поклав її на голову Кардану.

Бейлкін має вагомі причини не надто радіти зустрічі зі мною.

— На жаль, від чаю я мушу відмовитись, — кажу я. — Я тут ненадовго. Ви надіслали Верховному королю деякі листи. Про якусь домовленість? Угоду? Я прийшла від його імені вислухати, що ви бажаєте йому сказати.

Його усмішка кривиться, потворнішає.

— Ти вважаєш, що я став слабкий, — каже Бейлкін. — Але я все одно принц Фейрі, навіть тут. Вулсібере, може, підійдеш до сенешаля мого брата та врідеш їй по милому личеньку?

Б'є він від душі, швидше, ніж я б подумала, і звук ляпаса, коли його долоня торкається моєї шкіри, лунає на диво голосно. У мене щипає щоку, і я починаю лютувати.

Мій ніж повертається в праву руку, а в лівій опиняється ще один, такий самий.

Обличчя Вулсібера виражає завзяття.

Гордість підштовхує мене до бійки, однак він більший за мене і приміщення йому знайоме. Це був би не просто тренувальний поєдинок. Однак мною оволодіває прагнення здолати його, стерти з його обличчя самовдоволення.

Майже оволодіває. «Гордість для лицарів, — нагадую я собі, — а не для шпигунів».

— Моє миле личенько, — бурчу я Бейлкінові, повільно ховаючи ножі. Витягую пальці й торкаюся щоки. Вулсібер ударив мене так сильно, що мої ж зуби продряпали мені рота зсередини. Я спльовую

кров'ю на кам'яну підлогу. — Оце так лестощі. Я обманом позбавила вас корони, тож, мабуть, можу допустити з вашого боку певну досаду. Тим паче приправлену компліментом. Тільки не випробовуйте мене більше.

Вулсібер раптом втрачає впевненість у собі.

Бейлкін відпиває трохи чаю.

— Ти розмовляєш дуже сміливо, смертна дівчино.

— А чому б мені так не розмовляти? — кажу я. — Я промовляю голосом Верховного короля. Ви гадаєте, йому хочеться йти аж сюди, покинувши палац і його насолоди, щоб улаштувати перемовини зі старшим братом, від рук якого він постраждав?

Принц Бейлкін нахиляється вперед, не встаючи з крісла.

— Цікаво, який сенс ти вкладаєш у ці слова.

— А мені цікаво, яке послання ви б хотіли передати через мене Верховному королю.

Бейлкін оглядає мене — одна щока в мене, поза сумнівом, має рум'яніти. Ще раз обережно надпиває чай.

— Я чув, що почуття закоханості у смертних дуже схоже на почуття страху. У вас швидко б'ється серце. Чуття загострюються. Ви стаєте безтурботними й навіть необачними, — він дивиться на мене. — Це правда? Якщо їх можна переплутати, це пояснило б чимало особливостей вашого роду.

— Я ніколи не була закохана, — відповідаю йому, вперто не бентежачись.

— А ще ти, звісно, можеш брехати, — каже він. — Я бачу, чому це здалося б корисним Карданові. Та й Даїнові теж. Він учинив розумно, долучивши тебе до своєї маленької банди нікчем. Учинив розумно, подбавши про те, щоб Мадок тебе пощадив. Хоч що ти могла б сказати про мого брата, він був неймовірно холоднокровний. Я ж у свою чергу взагалі майже не думав про тебе, а коли й думав, то лише для того, щоб подразнити Кардана твоїми досягненнями. Однак у тебе є те, чого ніколи не було в Кардана: честолюбство. Якби я тільки це помітив, то нині був би при короні. Але ти, здається, теж неправильно мене оцінила.

— Прошу?

Я знаю, що це мені не сподобається.

— Я не передам тобі повідомлення, призначеного для Кардана. Воно надійде йому іншим шляхом, і надійде скоро.

— Тоді ти марнуєш наш час, — роздратовано відповідаю я. Я приїхала аж сюди, витерпіла удар, перелякалась — і все дарма.

— Ах, час, — промовляє принц Бейлкін. — Обмаль його лише в тебе, смертна, — він киває Вулсіберові. — Можеш її вивести.

— Ходімо, — каже вартовий і без особливої ніжності штовхає мене до сходів. Піднімаючись, я озираюся на Бейлкіна. У зеленому світлі смолоскипа його обличчя здається суворим. Від його схожості з Карданом мені стає не по собі.

Коли я долаю частину шляху вгору, з-за ґрат тягнеться довгопала рука й хапає мене за щиколотку. Я лякаюся, ковзаюся й розтягаюся на сходах, обдерши собі долоні та забивши коліна. Стара колота рана посередині лівого п'ястка раптом починає пульсувати. Ледве втримуюсь, щоб не скотитися сходами донизу.

Поряд видніє худе обличчя жінки-фейрі. Її хвіст обвивається довкола одного з прутів у ґратах. На лобі в неї короткі ріжки, загнуті назад.

— Я знала твою Єву, — звертається вона до мене, виблискуючи в мороці очима. — Знала твою матір. Знала безліч її маленьких секретів.

Я спинаюся на ноги та якомога швидше піднімаюся сходами; серце в мене калатає швидше, ніж тоді, коли я думала, що мені доведеться битися в темряві з Вулсібером. Дихаю важко й уривчасто — так, що аж легені болять.

Нагорі я зупиняюся, щоб витерти долоні, які пощипує, об дублет, і намагаюся опанувати себе.

Кінець безкоштовного уривку. Щоби читати далі, придбайте, будь ласка, повну версію книги.

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ